

המעלית

מאת : איציק אלוני ©
 טל: 03-5225458
aloni-i@bezqint.net

תקציר:

שתי נשים זרות לחלוטין; האחת אישה מבוגרת בשם שרה. וצעירה בשם אתי. המפגש מתרחש, במעלית שיורדת ונתקעת באמצע. (המעלית דמיונית) הן עוברות טלטלות במעלית התקועה, ותוך כדי נחשפת מערכת יחסים מורכבת ומסובכת.

הדמויות:

שרה	אישה מבוגרת
אתי	צעירה

המקום:

כאמור המעלית דמיונית. אתי נכנסת, לוחצת על כפתור הגעת המעלית. נכנסת למעלית, כשדלת המעלית הדמיונית כמעט נסגרת, נשמעת קריאתה של שרה. שרה ממהרת למעלית. (לבושה שמלה).

שרה: רגע, רגע...

{אתי ממהרת להושיט יד לעצור את דלתות המעלית.}

אתי: את עולה או יורדת?

שרה: לעלות? אנחנו בקומה אחרונה. איפה יש לעלות? רק לשמים.

אתי: (מחייכת) נכון, שכחתי שאנחנו בקומה האחרונה... לאיזה קומה את צריכה?

{שרה מושיטה אצבע ללחוץ על כפתור הקרקע.}

אתי: לחצתי כבר על הקרקע.

שרה: ליתר ביטחון.

המעלית מתחילה לרדת.
{שתיקה}

שרה: חם היום...

אתי: במעלית דווקא נעים.

{שתיקה.
המעלית נעצרת פתאום.}

שרה: למה המעלית נעצרה?

אתי: (בחיוך) אולי מישהו רוצה טרמפ.

{ממתינות}

שרה: אני חושבת שהמעלית נתקעה! (מתחילה ללחוץ על הכפתורים.)

אתי: (מסתכלות למעלה על הצג) צודקת. נעצרנו בין הקומות.

שרה: נו... תעשי משהו, אנחנו לא נישאר כאן כל היום.

אתי: (לוחצת על הכפתורים) ... זה לא עוזר.

שרה: תלחצי על כפתור האזעקה.

אתי: זה לא תלוי בי, ניסיתי את כל הכפתורים ואין תגובה.

שרה: (דוחפת את אתי) זוזי, תני לי, אני לא מתכוונת להישאר תקועה פה
כל היום...

(מנסה את כל הכפתורים)

איך שאני שונאת מעליות... למה עליתי על המעלית הזאת.

אתי: בטח הפסקת חשמל.

{ אחרי פאזזה. שרה הולכת ומנסה לפתוח את הדלתות באצבעותיה. }

אתי: מה את מנסה לעשות?

שרה: לפתוח פתח ולקרוא מהפיר לעזרה.

אתי: השתגעת?...

שרה: מהפיר זה כמו רם-קול.

אתי: את רוצה שנישאב שתינו לפיר?!

{האורות כבים, והמעלית מתחילה לצנוח ולפול למטה.
אתי ושרה פורצות בצעקות.
לאחר זמן קצר, המעלית נעצרת בחריקות צורמות.}

אתי: לא ידעתי שהמעליות יכולות לעשות נפילות כאלה.

שרה: זאת הייתה נפילה מהירה ועצירה רכה, אם הייתה נפילה חופשית, שתינו לא...

חם לי... מתחיל להיות לי חם...
(מכה באגרופיה על הדלת והקירות הדמיוניים)
היי... במעלית! אנחנו במעלית!
הצילו... הצילו... מישהו שומע? תוציאו אותנו מפה!
היי... אתם שם בחוץ... אני נחנקת, אין לי אוויר...

קול: הלו, הלו... נעשתה לחיצה על הכפתור הלא נכון.

שרה: אתה שומע?

קול: נא ללחוץ על הכפתור הנכון.

שרה: (לאיתי) את רואה כפתור נכון, וכפתור לא נכון?

אתי: (בוחנת מקרוב את הכפתורים) כאן כתוב "לחצן מצוקה"

שרה: תלחצי כבר, מה את עושה עליו מחקר?

{אתי לוחצת על הכפתור האורות מתחילים למצמץ לסירוגין, משתררת דממת.}

שרה: מה עשית?!

אתי: לחצי על "לחצן מצוקה"

שרה: למה לחצת?

אתי: את אמרת לי.

שרה: זוזו!...

(לוחצת על אותו כפתור. האורות נדלקים.) את רואה? אור!

- אתי: יופי, מגיע לך להדליק משואה ביום העצמאות.
- שרה: הרגשתי שאני הולכת למות בטביעה.
- אתי: ראית את הסרט "טיטניק"?
- שרה: לא.
- אתי: ככה הרגשתי.
- שרה: אז טוב שלא ראיתי.
- קול: נא ללחוץ על הכפתור הנכון... אני חוזר נא ללחוץ על הכפתור הנכון... ולהירגע...
- שרה: מה הוא נטפל לכפתור הנכון?
(צורחת) איזה כפתור הוא הנכון?!
(לאיתי) על איזה כפתור מזויין הוא מתכוון?!
- אתי: אולי זה?
- שרה: זה לא זה.
- אתי: אז תנסי את זה.
- שרה: זה גם לא זה.
- אתי: אם את יודעת שזה לא ולא זה, למה את לא לוחצת על הנכון.
- שרה: עכשיו אני אסבול מקלאוסטרופוביה.
- {שרה לוחצת שוב על עוד כפתור. נשמעת חריקה.}
- שרה: (מיד מגיבה בבהלה) ...זה לא אני עשיתי.
- אתי: גברת תרגעי קצת... מישהו יבוא לחלץ אותנו, הם יודעים שהמעלית תקועה ויש בה אנשים.
- שרה: מאיפה את יודעת שהם יודעים?
- אתי: עובדה שהפקח ביקש ללחוץ על הכפתור, ואנחנו לחצנו על כולם. כך שאחד מהם הוא הנכון.

- שרה: (פתאום מתחילה לרחרח בקול בכל הפינות.)
את לא מריחה כלום?
- אתי: (מרחרחת) אני לא מריחה שום ריח.
- שרה: אני אומרת לך שיש ריח מוזר ומסריח במעלית.
- אתי: אני לא מריחה כלום.
- {שרה כורעת על ברכיה ומתחילה ללכת על ארבע ולרחרח בכל פינות המעלית.
אתי עומדת ומביטה בשרה שנמצאת במצב מגוחך.}
- שרה: הרחתי את כל המעלית ולא מצאתי את המוקד.
- אתי: תירגעי, זה בגלל שאת קצת לחוצה...
- שרה: (כועסת ובלחץ) אני לא לחוצה! אני אומרת לך שיש ריח של שתן...
(קופאת במקום, במפתיע) אולי זה ממני...
(מסתובבת ובודקת מתחת לשימלתה)
לא, ברוך השם אני יבשה... חשבתי שהשתנתי ולא הרגשתי.
(מסתכלת על אתי בחשדנות מה)
- אתי: (מחייכת) גם אני יבשה.
- שרה: את בדקת?
- אתי: אני לא צריכה לבדוק, אני עם מכנסיים היית מרגישה.
- שרה: (מתכופפת לבדוק את אתי.) תסתובבי.
- {אתי משועשעת, נשמעת לשרה ועושה סיבוב במקום.}
- שרה: לאט, לאט...
(בוחנת את אתי, ורואה שהיא יבשה.) את יבשה.
איך אנשים לא מתביישים. במעלית? ככה במעלית?...
לזהם ככה את החמצן במקום כזה קטן?
- אתי: (מנסה להגיע בקפיצות אל הפתח למעלה)
בואי, עזרי לי לעלות למעלה.

שרה: תגידי, מה את חושבת שאת עושה?

אתי: מנסה לפתוח. תעשי ככה...
(מראה לה לשלב את אצבעות הידיים) ואני אנסה להגיע לפתח...

שרה: את יודעת שאת מטומטמת? מה את חושבת שאת עושה?
השתגעתי? את עושה למעלית כמו רעידת אדמה. וזה מלחיץ אותי
עוד יותר! עם קפיצות כאלה הכבל יכול להתנתק ואנחנו (מסמנת
בידיה) נהיה מרוחות על הרצפה למטה כמו פיתות. הצילו... הצילו...
מישהו שומע? ... יוהו...
(שוב מרחרכת) את בטוחה שאת לא מריחה שתן?

{אתי מחזיקה בראשה קצת מסוחררת. מתיישבת}

אתי: לא.

שרה: אפשר לקבל סחרחורת רק מהריח...

שרה: (אחרי פאזזה. בקול קצת בכייני) אין לי כוח, אין לי כוח...
הרגע חזרתי מקופת חולים. הרגליים כואבות לי. קיבלתי זריקה.
(מנסה לשבת, אך לא מצליחה)
אפילו לשבת אני לא יכולה... הכול בגלל הרגליים שלי!
(פתאום ברצינות) תגידי, לא חם לך?

אתי: לא.

שרה: בחיי שאת בחורה מוזרה.

אתי: אני המוזרה?

שרה: לא קר לך. לא מריחה, לא חם לך...

{אתי מביטה בה ומהנהנת בראשה, ומתחילה להתנדנד כמי שמתפללת.}

שרה: (מתפרצת) מה את יושבת ומתפללת? ...
את מתכוונת להישאר כאן כל היום? תעשי משהו! ...
אתם הצעירים אין בכם שום תועלת, חושבים שרק אתם קיימים, אין
איש מלבדכם, שום חובות, שום משפחה לטפל בה, שום בעל לאהוב.

- אתי: סליחה, אני מכירה אותך? ... לא!
את מכירה אותי? ... לא!
מה את מתפרצת עלי?
עם כל הכבוד, אני לא עשיתי לך כלום, אני פשוט לא מוצאת פתרון כרגע. אני נחה עד שיבוא מישהו לחלץ אותנו. בסוף יבוא מישהו.
- {פאזזה}
- שרה: אוף... חם פה... אין מספיק חמצן...
(מנסה להוריד את החולצה, אך לא מצליחה)
אני לא מצליחה להוריד את החולצה. בואי תעזרי לי.
- אתי: (קמה, מרגיעה) את סתם לחוצה, תירגעי...
- שרה: בכול פעם שאומרים לי תירגעי, אני נלחצת עוד יותר.
(מנסה שוב להוריד לה את החולצה. לא מצליחה)
- שרה: אפילו החולצה נדבקה לי לגוף...
(מעיפה מבט בוחן באתי שקרובה אליה) איך קוראים לך?
- אתי: למה את שואלת?
- שרה: (מוותרת על הורדת החולצה ופונה אליה בפתאומיות)
שתינו תקועות במעלית, אז מוטב שנכיר... (מסתכלת בסקרנות).
- אתי: למה את מסתכלת עלי ככה?
- שרה: עכשיו אני יודעת מאיפה אני מכירה אותך.
- אתי: אני לא מכירה אותך ומעולם לא נפגשנו.
- שרה: שאלתי אותך שאלה פשוטה. איך קוראים לך? למה את עושה מזה עניין? תשובה פשוטה קוראים לי כך וכך.
- אתי: עם פניה תוקפנית כזאת. אני לא מעוניינת להגיד לך.
- שרה: אני עכשיו מתחילה לחבר את הפרשה...
- אתי: איזו פרשה בראש שלך? תפסיקי להסתכל עלי ככה!

- שרה: אני אסתכל ואסתכל כי אני חושדת בך.
- אתי: לחשוד בי?
במה?
- שרה: את תגידי קודם איך קוראים לך!
- אתי: מה את רוצה ממני? אני לא מכירה אותך, אני לא חייבת לך כלום...
מה את נטפלת אלי, קרצייה...
- שרה: אני קרצייה? את קרצייה! את רוצה מכות?!
- אתי: לא. אבל את מטורפת, שכחת שאת במעלית.
- שרה: אני מכירה אותך!
- אתי: אני לא חייבת לך כלום... ואני לא מרשה לך להתייחס אלי בצורה כזאת...
- שרה: בעלי יוצא כל יום מהבית בדיוק בשעה תשע וחוזר בשתיים-עשרה בלילה, את יודעת כמה זה מתשע ועד בשתיים-עשרה בלילה?
- אתי: (חושבת, ועונה בתמימות) חמש-עשרה שעות... לא?
- שרה: (כועסת) כמה זה מתשע ועד שתיים-עשרה בלילה?!
- אתי: (מתבלבלת) כמה?... ארבע-עשרה?
- שרה: (כועסת) מה ארבע-עשרה?
- אתי: שעות!...
- שרה: (צורחת עליה) כמה זה מתשע עד שתיים-עשרה בלילה?!
- אתי: מה את רוצה ממני... מתשע בבוקר ועד שתיים-עשרה בלילה זה חמש-עשרה שעות.
- שרה: מתשע בלילה עד שתיים-עשרה בלילה זה שלוש שעות.
- אתי: (מחייכת) אה, אבל את לא אמרת מתשע בלילה.
- שרה: אני כן אמרתי מתשע בלילה!

- אתי: את לא אמרת.
- שרה: כן אמרתי!
- אתי: (בחוסר סבלנות) טוב אמרת. עזבי אותי בשקט.
- שרה: אף פעם לא ראיתי אותו כזה יפה.
- אתי: את מי?
- שרה: מטומטמת!
את בעלי!
- אתי: אם לא תפסיקי לקלל, אני אתחיל לקפץ במעלית!
- שרה: הוא פתאום מריח טוב.
- אתי: מי?
- שרה: בעלי!
- אתי: עזבי זה לא מעניין אותי.
- שרה: פתאום התחיל שוב להתלבש יפה, כמו לפני החתונה...
מתבשם לו ויוצא.
לאן? ...
תגידי לי את! ...
- אתי: מאיפה אני צריכה לדעת?
- שרה: את יודעת.
- אתי: תראי גברת...
- שרה: לא קוראים לי גברת. שמי שרה!
- אתי: טוב תראי, אני לא יודעת על מה את מדברת.
- שרה: על מה אני מדברת?
אז למה את פוחדת להגיד את שמך?
- אתי: אתי.

- שרה: על מה אני מדברת? ... אני אגיד לך בדיוק על מה אני מדברת.
אני מדברת על הצעירה שבעלי בוגד בי. את התמונה שלך מצאתי
במכנסיים שכיבסתי הבוקר. אותן העיניים מביטות בי עכשיו!...
(מחפשת את תמונה בקדחתנות.)
- אתי: אני רואה באמת שהחום וריח השתן עלו לך לראש וסחררו אותך.
את סתם פגועה ונסערת. יש לי חבר, אמנם מבוגר ממני, אבל אין לי
שום קשר לבעלך...
- שרה: אני בטוחה שאת המאהבת של בעלי. אף פעם בחיים לא דיבר
בשנתו, את גרמת לו לדבר בשנתו, עכשיו אני נזכרת כיצד שמעתי
אותו מדבר בשנתו...
(מחכה אותו בלעג) "תי... אתי... אני אוהב אותך..."
את מופקרת! את המופקרת של בעלי...
אפילו בחלומות הוא בוגד בי אתך!
- אתי: את לא תקראי לי מופקרת, את שומעת! אני לא מכירה, לא אותך ולא
את בעלך הבוגדני! וזהו!
- שרה: כן? ...
(שולפת תמונה)
ומי זאת?
- {אתי מביטה בתמונה. דקה ארוכה של דומייה, ומתחילה ללטף את בטנה.}
- אתי: (בקלילות) אז מה?
- שרה: (כועסת) אז מה? זה מה שיש לך להגיד? אז מה!?
- אתי: איך חשבת שאגיב?
- שרה: הורסת משפחות, ואומרת אז מה!...
- קול: (מקוטע) אנח... לא... געו... תתקש... סוף.
- {המעלית מתחילה לקפץ למטה בהדרגה. כמו כן אתי ושרה בהתאם.}

- שרה: מה הסוף?! זה הסוף שלנו...
הללו... הללו... הצילו...!
(באופן חד ופתאומי.) את יודעת מה את? ... את בחורה, גנבת...
(צועקת) תוציאו אותי מכאן! אני לא רוצה לראות אותה...
אני לא רוצה להיות אתה...
(מנסה לשבת. לא מצליחה.) אפילו לשבת אני לא מצליחה...
איך את לא מתביישת. בעלי יכול להיות האבא שלך...
הצילו... הצילו...
- אתי: (מתגרה בה) את יודעת מה? ...
גבר מבוגר ממני יכול ללמד אותי הרבה...
הוא בעל ניסיון חיים, מבין ומפנק!
- שרה: אבל למה בעלי? למה זה קורה דווקא לי? מה תעשי בעוד כמה שנים?
- אתי: (בחוצפה) אנחנו אוהבים וזה העיקר.
- שרה: זאת אהבה גנובה. מה יקרה כשהוא יזדקן, והיום הזה לא רחוק, מה תעשי? תלכי לרעות בשדות זרים?
תבגדי בבעלי?!
בוגדת!!!
- { שתיקה }
- אתי: (מחזיקה בבטנה, לעצמה) אני לא יודעת מה לעשות...
הוא הבטיח לי ירח-דבש באיים הקריביים, ושנחיה זה לצד זו לנצח...
לא ידעתי שהוא נשוי.
(לשרה) את יודעת מה? אני אפרד ממנו... הנבל!
- שרה: (בקול בכיני) את עוד צעירה ויפה, ואני בטוחה שתוכלי למצוא לך אחר שיתאים לך יותר...
תשאירי לי את מה שיש לי.
- {אתי בקהות חושים, לא שומעת את שרה, מרכינה את ראש כשידה על ביטנה ממלמלת.}

- אתי: ... אבל עכשיו זה הרבה יותר מסובך...
(פונה הצידה) איך נפלתי בבוץ הזה... איך הסתבכתי...
- שרה: ...הדבר הנבון ביותר לעשות, ואני מבקשת ממך, לא להרוס לי את המשפחה.
(פתאום שמה לב למה שקורה לאתי) מה קרה?
- אתי: ...עכשיו זה הרבה יותר מסובך... עכשיו זה הרבה יותר מסובך...
- {שרה מתחילה שוב לרחרח. מתקרבת לאתי. היא לוקחת את התיק של אתי ומתחילה לרחרח אותו}
- שרה: אוף, מסריח.
הריח של השתן יוצא מהתיק שלך.
- אתי: (בבהלה) אוי לא! הבדיקות שלי.
(מוציאה שקית שקופה ובתוכה ערכת בדיקת שתן.)
- שרה: מה...?
את?
- אתי מהנהנת בראשה.
קול חריקות ורעידות קשות יותר של המעלית. האורות מהבהבים.
שתייהן מתחבקות מפחד וקופאות במקומן.
- האור יורד. חושך.